

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Štěpána Výborného a soudců Karly Cháberové a Jana Kratochvíla ve věci

žalobce: **T.T.**
zastoupený advokátem JUDr. Athanassiose Pantazopoulosem
sídlem Slavíkova 1510/19, Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, Komise pro rozhodování ve věcech pobytu
cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2019, č. j. MV-138279-4/SO-2019,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh řízení před správním orgánem

- 1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 7. 8. 2019, č. j. OAM-17705-

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

16/TP-2018, kterým byla zamítnuta žádost žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území podle § 75 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), pro nesplnění podmínky uvedené v § 68 zákona o pobytu cizinců.

2. Z obsahu správního spisu zjistil soud následující, pro věc podstatné skutečnosti.
3. Dne 13. 12. 2018 podal žalobce žádost o vydání povolení k trvalému pobytu z důvodu uvedeného v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy po 5 letech nepřetržitého pobytu na území.
4. Správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce pobývá na území České republiky od 9. 3. 2011, přičemž od 9. 3. 2011 do 29. 2. 2012 zde pobýval na základě vízového pobytu nad 90 dnů vydaného za účelem „jiné/ostatní“. Dne 13. 2. 2012 požádal žalobce o povolení dlouhodobého pobytu za účelem „jiné/ostatní“. Tato žádost byla pravomocně zamítnuta dne 20. 2. 2019. Dne 7. 3. 2019 byl následně žalobci vydán výjezdní příkaz s platností do 21. 4. 2019. Dne 19. 6. 2019 podal žalobce žádost o dlouhodobé vízum nad 90 dnů za účelem „strpění pobytu“, která byla pravomocně zamítnuta dne 2. 7. 2019. Ke dni rozhodování pak žalobce nedisponoval žádným platným pobytovým oprávněním na území.
5. Na základě těchto skutečností správní orgán I. stupně konstatoval, že celková doba pobytu žalobce na území činí více než 5 let. Zároveň však dodal, že splnění podmínky nepřetržitého pobytu na území je vázáno na okamžik podání žádosti. A podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců se do doby nepřetržitého pobytu nezapočítává pobyt na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, 6, 8, 9 nebo 10 anebo podle § 60 odst. 4 citovaného zákona. To neplatí pouze tehdy, pokud na základě žádosti zakládající oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 nebo 6 nebo podle § 60 odst. 4 zákona o pobytu cizinců bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno nebo byla prodloužena jeho platnost nebo byla prodloužena platnost dlouhodobého víza a doba pobytu na území na toto vízum. Žalobcova žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu však byla zamítnuta, přičemž rozhodnutí odvolacího orgánu nabylo právní moci dne 20. 2. 2019. Proto nebylo možné do doby nepřetržitého pobytu na území započítat dobu pobytu na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců a nebyla splněna podmínka 5 let nepřetržitého pobytu na území. Za této situace se pak správní orgán I. stupně nezabýval splněním dalších podmínek, kdy ani další skutečnosti tvrzené žalobcem nebyly způsobilé jakkoliv zhojit nesplnění základní podmínky pro vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zákona o pobytu cizinců.
6. Nyní napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil napadené rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
7. Žalovaný uvedl, že žalobcův pobyt na území na základě fikce nelze započítat do doby 5 let nepřetržitého pobytu, neboť nebylo rozhodnuto kladně o jeho žádosti o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu na území. V případě žalobce tak nebyla splněna základní podmínka uvedená v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Proto také správní orgán I. stupně správně nečinil žádné další úkony v řízení.
8. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že mu zákon v daném případě neumožňuje posuzovat přiměřenost rozhodnutí z hlediska dopadu do života žalobce ve smyslu § 174a

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

zákonu o pobytu cizinců. Odkázal se přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, sp. zn. 9 Azs 288/2016, a ze dne 23. 3. 2017, sp. zn. 10 Azs 249/2016. Žalovaný rovněž uvedl, že zamítnutím žádosti nebyl žalobci udělen zákaz pobytu na území a není mu upíráno žádné právo, které by dříve nabyl. Dále dodal, že žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ve kterých by bylo možno spatřovat nepřiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života. Žalobce je v produktivním věku, neupozorňoval na žádná zdravotní omezení, která by mu znemožňovala pobývat na území na základě dosavadních pobytových oprávnění, a stejně tak neprokázal závislost jeho partnerky na jeho pobytu na území.

II. Obsah žaloby

9. Žalobce v žalobě namítá, že žalovaný nedodržel zákonem stanovenou lhůtu 60 dní k posouzení žádosti a vydání rozhodnutí, čímž byla porušena zásada spravedlivého řízení. Tyto nepřiměřené průtahy byly dle žalobce účelové a výsledné rozhodnutí je také přepjatě formalistické a navíc odporuje zásadě logiky.
10. Žalobce odmítá, že by na území pobýval na základě probíhajících řízení ve věci dlouhodobého pobytu, disponoval pobytovými štítky a bylo mu umožněno realizovat svá práva studijní, pracovní, majetková či osobní, tak právo na získání trvalého pobytu nemá. Uvedený výklad žalobce považuje za přepjatý formalismus, který je v rozporu s principy spravedlnosti, a připomíná, že legálně na území ČR pobývá 8 let.
11. Žalobce namítá, že správní orgán I. stupně neprovedl od doby podání žádosti do doby vydání napadeného rozhodnutí žádné další úkony ke zjištění skutkového stavu, jako např. výslech žalobce, příp. místní šetření v místě jeho bydliště nebo v sídle jeho společnosti, což odporuje § 2 odst. 1 a § 3 správního řádu, per analogiam čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též „Úmluva“), který garantuje spravedlivý průběh řízení. Dalším procesním pochybením je taktéž absence komentářů ke všem předloženým podkladům, které byly připojeny k žádosti žalobce a v průběhu řízení.
12. V napadeném rozhodnutí také dle žalobce absentuje vypořádání se s dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, jehož součástí je také pracovní integrace a majetkové vazby. Žalobce je jednatelem a společníkem společnosti Corporate parity, s.r.o., kdy fungování společnosti je přímo závislé na osobě žalobce. Žalobce je také plně integrován do společnosti a vzdělávacího systému, kdy mimo jiné složil zkoušku z českého jazyka. Na území rovněž vlastní nemovitost, v níž žije spolu se svou snoubenkou. Ta navíc disponuje na území povolením k trvalému pobytu a pracuje zde jako lékařka ve fakultní nemocnici Motol na onkologickém oddělení.

III. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že trvá na zákonnosti a správnosti napadeného rozhodnutí. V podrobnostech odkázal na obsah napadeného rozhodnutí a na spisový materiál, neboť žaloba nepřináší žádnou novou relevantní argumentaci.

IV. Argumentace při jednání

14. Žalobce při jednání uvedl, že při podání žádosti byl ze strany správního orgánu ujištěn, že splňuje podmínku pobytu na území. Dále pak zrekapituloval svůj dosavadní život na území České republiky, včetně toho, na základě jakých skutečností zde pobýval. Dle jeho názoru přitom celková doba pobytu na území České republiky činí více než 5 let a je tak splněna podmínka § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Výklad užitý žalovaným považuje

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

za formalistický a rozporný s eurokonformním výkladem daného ustanovení. Žalobce se dále dovolával čl. 6, čl. 8 Úmluvy a čl. 1 Dodatkového protokolu k Úmluvě. Konečně zdůraznil, že v napadených rozhodnutích absentuje vypořádání dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, kdy dle jeho názoru je z důvodů výjimečných okolností tento dopad nepřiměřený.

15. Žalovaný při jednání uvedl, že ve věci posouzení naplnění podmínky nepřetržitého pobytu na území nebyl nadán správním uvážením. Dopad rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce pak nebyl povinen posuzovat, kdy v případě žalobce však nenastala žádná výjimečná situace.

V. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

16. Soud dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobce, dle níž nebylo o jeho žádosti rozhodnuto v zákonem stanovené lhůtě.
18. Soud předně přisvědčuje žalobci, že z obsahu správního spisu je zřejmé, že správní orgán v daném případě nedodržel lhůty stanovené pro vydání rozhodnutí v § 169t zákona o pobytu cizinců. Ostatně s tímto ani žalovaný v nyní napadeném rozhodnutí nepolemizoval.
19. Zároveň však soud konstatuje, že lhůta pro vydání rozhodnutí dle § 169t zákona o pobytu cizinců je lhůtou pořádkovou a procesní, na jejíž uplynutí zákon neváže žádné právní důsledky pro věc samu. Teorie rozlišuje 2 typy lhůt: lhůty hmotněprávní (preklusivní, propadné) a lhůty procesní (pořádkové, soudcovské). Zatímco se zmeškáním hmotněprávních lhůt je spojen jasný následek v podobě zániku práva a tyto lhůty nelze vracet ani prominout, procesní lhůty jsou stanovené především v rámci snahy o efektivní řízení a jejich zmeškání nemusí mít za následek ztrátu práva. S nedodržením procesních lhůt zákon přímo nespojuje žádné právní následky pro věc samu, zatímco u hmotněprávních lhůt zákon upravující tyto lhůty stanoví s jejich uplynutím konkrétní právní důsledky. Přestože § 169t zákona o pobytu cizinců stanoví lhůtu pro vydání rozhodnutí, není z něj patrné, že by s jejím nedodržením zákonodárce spojoval důsledky pro řízení ve věci samé, např. že by již nebylo možno po uplynutí této lhůty ve věci pokračovat či vydat rozhodnutí. Uvedená lhůta je tedy zcela jednoznačně lhůtou toliko pořádkovou a zákon s jejím zmeškáním spojuje pouze jediný důsledek, a tím je povinnost či možnost nadřízeného správního orgánu učinit opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 1, 3 správního řádu). Z ustanovení § 80 odst. 3 správního řádu také vyplývá, že po uplynutí lhůt pro vydání rozhodnutí může žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podat účastník řízení. Této možnosti nicméně žalobce nevyužil.
20. Soud tedy k této námitce uzavírá, že přestože je zmeškání pořádkové lhůty stanovené zákonem k vydání rozhodnutí vadou řízení, není ji možno považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Samotné nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nemůže být důvodem pro zrušení správního rozhodnutí. Navzdory uvedenému závěru však soud v žádném případě neschvaluje postup správních orgánů v posuzované věci a zcela

jistě neaprobujeme takovou praxi správních orgánů. Naopak soud apeluje na správní orgány, aby ve věcech pobytu cizinců rozhodovaly co nejrychleji, tedy bezodkladně, a pokud to nelze, tak v zákonem stanovených lhůtách (viz § 169 a násl. zákona o pobytu cizinců). Ačkoliv se jedná o lhůty pořádkové a jejich nedodržení samo o sobě nezpůsobuje nezákonnost postupu správního orgánu ani nezákonnost samotného rozhodnutí, měly by je správní orgány dodržovat a překračovat je jen v nezbytně nutných případech.

21. Podstatou žalobcovy argumentace je naplnění podmínky délky předchozího pobytu na území.
22. Podle § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu na žádost vydá cizinci, který ke dni podání žádosti pobývá na území nepřetržitě po dobu nejméně 5 let.
23. Podle § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců se do doby pobytu podle odstavce 1 nezapočítává doba pobytu na základě oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4, 6, 8, 9 nebo 10 anebo podle § 60 odst. 4; to neplatí, pokud na základě žádosti zakládající oprávnění k pobytu podle § 47 odst. 4 nebo 6 nebo podle § 60 odst. 4 bylo povolení k dlouhodobému pobytu vydáno nebo byla prodloužena jeho platnost nebo byla prodloužena platnost dlouhodobého víza a doba pobytu na území na toto vízum.
24. Soud předně přisvědčuje správním orgánům, že pobyt žalobce na území v období od podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu do okamžiku pravomocného rozhodnutí o této žádosti byl legální, neboť s ohledem na tehdejší znění § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců se jeho dosavadní dlouhodobé vízum nad 90 dnů považovalo i nadále, tedy po uplynutí doby povoleného pobytu, za platné. Zároveň se však soud ztotožňuje se správními orgány, že tuto fikci oprávněného pobytu nelze automaticky a bez dalšího zahrnout do nepřetržitého pobytu na území ve smyslu § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců jednoznačně stanoví, že pouze bylo-li povolení k dlouhodobému pobytu vydáno, započítává se do doby pobytu doba, po kterou žadatel pobýval na území základě žádosti zakládající oprávnění k pobytu (neboli fikce pobytu).
25. Soud k tomu dodává, že smyslem fikce oprávněného pobytu je primárně ochrana cizince po dobu, kdy se rozhoduje o jeho žádosti tak, aby mohl do rozhodnutí o své žádosti setrvat na území ČR. Pokud však zákon o pobytu cizinců požaduje při podání žádosti o povolení trvalého pobytu splnění podmínky *nepřetržitého pobytu*, je nutná existence platného povolení k pobytu, která nemůže být bez dalšího nahrazena zákonnou fikcí, což v daném případě také jednoznačně normoval § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců.
26. Soud se tedy ztotožňuje se správními orgány, že pro posouzení splnění podmínky nepřetržitého pětiletého pobytu bylo v případě žalobce zásadní, jak bylo rozhodnuto o jeho žádosti o dlouhodobý pobyt. Bylo-li by žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu vyhověno, bylo by možné období, po které žalobce na území pobýval na základě fikce pobytového oprávnění, započítat do doby nepřetržitého pobytu na území. Pokud by však žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu vyhověno nebylo, nebylo by možné toto období do doby nepřetržitého pobytu na území započítat. A v případě žalobce nastala právě druhá zmíněná možnost, protože nebyla splněna podmínka pěti let nepřetržitého pobytu na území ke dni podání žádosti. Za této situace tedy správní orgány postupovaly správně, pokud pro účely řízení o povolení trvalého pobytu nezahrnuly do zákonem požadované délky žadatelova pobytu na území dobu, kdy žalobce pobýval na území na základě zákonné fikce.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.

27. Uvedený výklad přitom soud nepovažuje za přepjatě formalistický ani nespravedlivý. Fikce oprávněného pobytu žalobci pouze umožňovala pobývat legálně na území do vydání rozhodnutí o jeho žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu. S touto fikcí oprávněného pobytu však žalobce nemohl spojovat existenci uděleného pobytu jako takového či z ní vyvozovat vznik některých dalších oprávnění vztahujících se bez dalšího k jeho následné žádosti o trvalý pobyt. Uvedená interpretace dle soudu odpovídá znění i účelu zákona o pobytu cizinců, přičemž faktická dosavadní délka žalobcova života území či způsob jeho realizace není pro posouzení naplnění podmínek § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců relevantní.
28. A predestřený výklad není ani v rozporu se zněním směrnice 2003/109/ES, o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty. Tato směrnice sice v čl. 4 odst. 1 stanoví, že členské státy přiznávají právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta státním příslušníkům třetích zemí, kteří bezprostředně před podáním příslušné žádosti pobývali oprávněně a nepřetržitě na jejich území po dobu pěti let, z uvedeného však dle soudu nelze nikterak dovodit, že by bylo nutno do pojmu *nepřetržitého pobytu* bez dalšího zahrnout též předchozí pobyt uskutečňovaný na základě fikce. Ustanovení § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců tak není s čl. 4 citované směrnice v rozporu.
29. Soud konečně nemůže přisvědčit žalobci, že pro posouzení splnění podmínky *nepřetržitého pobytu* bylo stěžejní vyjádření pracovníka správního orgánu I. stupně při podání žádosti. Poskytnutou informaci nebylo možno považovat za závaznou, protože je nabíledni, že pracovník správního orgánu I. stupně, který žádost přijímá, nikterak nerozhoduje o podané žádosti, resp. naplnění jednotlivých podmínek pro přiznání pobytového oprávnění. A navíc v době podání žádosti nemohl dotčený pracovník vědět, zdali dochází k naplnění dovětku § 68 odst. 3 písm. f) zákona o pobytu cizinců, neboť žádost o povolení k trvalému pobytu podal žalobce dne 13. 12. 2018, zatímco o jeho žádosti o dlouhodobý pobyt bylo rozhodnuto až dne 20. 2. 2019. Uvedené skutečnosti si dle soudu musel být žalobce či jeho právní zástupce vědom, neboť jednoznačně vyplývá z textu zákona o pobytu cizinců.
30. Za této situace pak nebylo na místě, aby se správní orgány zabývaly dalšími okolnostmi žalobcova dosavadního pobytu na území ve smyslu naplnění dalších podmínek pro udělení trvalého pobytu. Žalobce nesplnil již základní podmínku stanovenou v § 68 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, takže by bylo nadbytečné provádět další úkony vedoucí ke zjištění skutkového stavu, jako by byl např. výslech žalobce, příp. místní šetření v místě jeho bydliště nebo v sídle jeho společnosti, jak žalobce navrhoval. Tyto úkony by nemohly ovlivnit posouzení podmínky *nepřetržitého pobytu*. Uvedený postup přitom nikterak nezasáhl do žalobcových práv, naopak plně odpovídal § 51 odst. 3 správního řádu, dle kterého je-li v souladu s požadavky § 3 zjištěna skutečnost, která znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Ze stejného důvodu pak nebylo povinností správních orgánů se vyjadřovat k dalším podkladům obsaženým ve spisovém materiálu, pokud se netýkaly naplnění podmínky *nepřetržitého pobytu*, neboť tyto nemohly nic změnit na zamítnutí žalobcovy žádosti.
31. K namítanému neposouzení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce soud uvádí následující.
32. Dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního*

jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.

33. Soud předně nesouhlasí se žalovaným, že v případě nevydání povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 75 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zákon správnímu orgánu neukládá posuzovat přiměřenost jeho rozhodnutí z hlediska dopadu do života dotyčného cizince. Argumentace žalovaného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2017, č. j. 9 Azs 288/2016 – 30, je ryze účelová, neboť z citovaného rozhodnutí žádným způsobem nevyplývá, že by správní orgán *nesměl* provádět posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o neudělení trvalého pobytu do sféry žadatele, jak tvrdí žalovaný.
34. Naopak Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval, že posuzování přiměřenosti dopadu rozhodnutí do sféry cizince není omezeno pouze na ta rozhodnutí, u kterých to zákon o pobytu cizinců výslovně stanoví (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 8. 2015, č. j. 6 Azs 96/2015 – 30, či ze dne 20. 9. 2018, č. j. 10 Azs 127/2018 – 30). Přiměřenost dopadu rozhodnutí je třeba ke konkrétní námitce posuzovat ve všech případech zamítnutí žádosti, neboť tato povinnost vyplývá přímo z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, který Českou republiku zavazuje k respektu vůči soukromému a rodinnému životu každého jednotlivce. Podle judikatury správních soudů absence v cizineckém zákoně výslovného požadavku posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí v některých případech znamená pouze tolik, že zákonodárce typově vyhodnotil dopady takových rozhodnutí do soukromého a rodinného života jako nízké, až zanedbatelné. Nelze je však vyloučit. Na takové posouzení tedy nelze bez dalšího rezignovat s ohledem na mezinárodní závazky České republiky, pokud zde existují takové okolnosti, ve kterých by tuto nepřiměřenost bylo možné spatřovat (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2019, č. j. 10 Azs 263/2019-30, bod 12; či rozsudek ze dne 14. 3. 2018, č. j. 6 Azs 422/2017-29, bod 12, aj.).
35. Žalovaný nicméně toto posouzení stručně provedl, neboť se v napadeném rozhodnutí zabýval otázkou dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a to v mezích žalobcem namítaných skutečností. Žalovaný sice v napadeném rozhodnutí nezohlednil veškeré možné okolnosti obsažené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců, avšak rozdíl oproti případům, kdy zákon o pobytu cizinců výslovně vyžaduje posouzení přiměřenosti rozhodnutí, spočívá právě v míře vlastní aktivity správních orgánů. Pokud zákon vyžaduje posouzení přiměřenosti, jsou správní orgány povinny posoudit dopady svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince z vlastní iniciativy. Oproti tomu v případech, kdy povinnost posoudit přiměřenost vyplývá přímo z Úmluvy, musí cizinec sám vznášet námitky a argumenty v tomto směru, s kterými se správní orgán musí řádně vypořádat.
36. Žalobce poukazoval na skutečnost, že je na území pracovně i společensky integrován a má zde majetkové vazby a partnerku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí toliko uvedl, že žalobce je v produktivním věku, neupozorňoval na žádná zdravotní omezení, která by mu znemožňovala pobývat na území na základě dosavadních pobytových oprávnění a stejně tak neprokázal závislost jeho partnerky na jeho pobytu na území.

37. Uvedené zhodnocení dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se dle soudu pohybuje na samé hraně přezkoumatelnosti, přezkoumatelné však je. Soud přitom přisvědčuje žalovanému, že dopady napadeného rozhodnutí do sféry žalobce nelze v posuzovaném případě označit za nepřiměřené. Odepření práva trvalého pobytu cizince představuje opatření omezující volný pohyb osoby velmi nízkou intenzitou, když cizinci nezakazuje vstup ani pobyt na území České republiky, ale pouze mu neuděluje nejvyšší druh pobytu na území České republiky. Není jím však samo o sobě dotčeno právo pobytu tohoto cizince na území České republiky a nepředstavuje překážku pro udělení jiného typu pobytového oprávnění. Dochází pouze k odepření výhod plynoucích ze statutu cizince pobývajícího na území České republiky v rámci trvalého pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 11. 2011, č. j. 9 As 71/2010 - 112). Napadené rozhodnutí tedy samo o sobě nemohlo způsobit, že by žalobce nemohl být ve styku se svou partnerkou, užívat jím vlastněnou nemovitost či se podílet na svých pracovních aktivitách. Z těchto důvodů soud uvedenou námitku neshledal důvodnou. Žalobci nyní nezbývá, než případně požádat o jiný druh pobytového oprávnění, který by mohl, s ohledem na jeho dosavadní život v České republice, získat. Pro získání nejvyššího pobytového oprávnění, tj. trvalý pobyt, však nesplnil zákonem dané podmínky.

VI. Závěr

38. Žalobce se svými námitkami tedy neuspěl; jelikož v řízení o žalobě nevyšly najevo žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti, městský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou.
39. Onáhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o žalobě nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. prosince 2020

JUDr. PhDr. Štěpán Výborný, Ph.D. v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje M. D.